

точка на екзистенцията действително се възприема като съдба. Така ние сме изправени пред две измерения на сюжетното време: чрез вътрешните отношения между "тук-битието" и неговата "Другост" - от една страна и от друга - чрез несъзнаваните желания на Другия, въведени в езика на читателя, който трябва да отчете тяхното скрито съ-присъствие.

В "Калиопа" за първи път става срещата на Яворов със собствената му неосъзната и все още не интегрирана анима /несъзнавания женски принцип у мъжа/. По същество тук е реализиран в скрит вид героическият мит за двубоя между героя и чудовището, при което героя се явява освободител на "пленената дева", символизираща неговата собствена анима. Чудовището в "Калиопа" /"стар болярин зъл лихварин/ присъства с инфернално-демонични характеристики: "зъл магесник прокобесник", стар бяс, яхнал метла, запътен "по гори мъгливи"/ да сборува и пирува с бухалите диви". Но "съперникът" на лирическият герой по парадоксален начин се оказва същество с женски характеристики: Той всъщност се оказва ...Тя - заела мястото на съперник в несъзнаваното на твореца и в усилията му да освободи своята душа. "Тя" е персонификация на поглъщащото материнско начало, придобила инфернален облик: този яхнал метлата бяс е всъщност вещица /един от най-обикнатите ипостаси на женската природа във фолклора/. Освобождаването на собствената анима от поглъщащото я материнско начало в "Калиопа" отразява архетипа на индивидуацията. Само тогава, когато този процес е завършен, мъжът е в състояние да възприеме истински жената. И тази задача излиза от рамките на еманципирането на Его-то от майката: освобождението на анима като съставляща част у мъжа има за цел освобождаването на пленена енергия и растеж на творческата индивидуалност у Яворов. Сега можем да си обясним защо и потока - разделящ тополата от бръшляна е даден в мъжки род подобно на "злия лихварин", а всъщност притежава женски атрибутивни функции /водата е най-важният символ на женското начало, тъй както и вятърът - за мъжкия принцип /: И тополя се навежда, / щомка вятър полахти... / Но потока с яд го тляска, / докогато го отбий.../ И бръшлян не може с ласка/ гиздосия да обвий..." Въпреки убежденията на благоразумната фея /"огънят е пакост